

první soud vyhověl žalobě až na úroky, které žalobcům přiznal teprve od 15. března 1931, neboť zjištěnými skutkovými okolnostmi jest nárok žalobní odůvodněn. Odvolací soud na odvolání žalované změnil rozsudek prvního soudu a žalobní žádost pro tentokráte zamítl z důvodu, že ústní jednání dne 4. března 1931, při němž zástupce žalobců přednesl, že žalobci již zaplatili dávku z přírůstků hodnoty, o kterou jde, bylo skončeno podle § 193 c. ř. s., že zemský výběrčí úřad sdělil soudu dopisem z 12. března 1931, že žalobci dávku dosud nezaplatili, a že, když pak žalovaná odvolala smír uzavřený dne 4. března 1931, soud znova se tázal výběrčího úřadu, zda jest dávka zaplacená, a teprve když dostal odpověď, že dávka byla dne 14. března 1931 zaplacená, vydal rozsudek. Odvolací soud vyslovuje tu právní názor, že jde o skutečnost nastalou po skončení ústního jednání, k níž nelze přihlížeti, že žalobci tvrdili nepravdu a že žalovaná byla by vyličeným postupem prvního soudu připravena o možnost, aby při nastalé splatnosti žalobní pohledávky ihned ji splnila (zapravila) a tím dosáhla náhrady útrat zbytečného sporu. Nelze však dáti za pravdu odvolacímu soudu vzhledem k ustanovení § 406 c. ř. s., které nic neuvádí o skončení ústního jednání, nýbrž se zmiňuje jen o »čase vynesení rozsudku«, což platiti musí i pro případ, že rozsudek nebyl ihned po skončení ústního jednání vyhlášen, nýbrž že byl vydán písemně po skončení jednání podle § 193 c. ř. s. Právní názor odvolacího soudu není tedy odůvodněn zákonem a nemá tudíž opory ani v judikatuře ani v nauce (viz Hora díl II. str. 406). Poněvadž však při právním posouzení jest vycházeti ze skutkových zjištění nižších soudů a dle těchto zjištění se jeví žalobní nárok odůvodněn a splatnost jeho nastala před vynesemím rozsudku (§ 406 c. ř. s.), bylo dovolání vyhověti a rozhodnouti, jak uvedeno.

Čís. 12664.

Okolnost, že mobilární exekucí již vykonanou bylo dosaženo dostatečného krytí pro vymáhanou pohledávku, nemá význam při rozhodování o návrhu na povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva pro tutěž pohledávku, jenž byl podán před tím, než mobilární exekuce byla provedena.

Neodůvodnil-li vymáhající věřitel v návrhu na povolení exekuce vnuceným zřízením zástavního práva, proč oba návrhy nesloučil v jednom podání, bylo mu přisouditi na útratách žádosti o exekuci vnuceným zřízením zástavního práva jen částku, o niž by byly vzrostly útraty jediného návrhu.

(Rozh. ze dne 2. června 1933, R I 388/33.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Povinná brojí proti novému povolení exekuce, jak

bylo napadeným usnesením vysloveno, a to podle názoru rekursního soudu právem. Ze spisů prvního soudu E 77/33 vyplývá, že vymáhajícímu věřiteli pro tutéž pohledávku byla povolena exekuce zabavením a prodejem svršků teprve dne 13. ledna 1933, kteráž exekuce byla podle zájemného protokolu vykonána dne 8. února 1933, při čemž bylo dostatečné krytí za vykonatelnou pohledávku vymáhajícího věřitele dosaženo. Dále vyplývá také z tohoto spisu, že povinná navrhla zrušení exekuce podle § 40 ex. ř., tvrdíc, že pohledávka byla úplně zaplacená. Při tomto stavu věci jest říci, že vymáhající věřitel neměl příčiny, aby již dne 14. ledna zase podal zvláštní exekuční návrh proti povinné, kterýmž jen zajištění, nikoliv však vydobytí pohledávky vykonatelné mělo býti docíleno. Ze stanoviska § 74 ex. ř. měl vymáhající věřitel naopak provésti nejprve zabavení svršků, kteréž znělo na přihlášení, z čehož by bylo samo sebou vyplynulo, že tento druhý exekuční návrh jest úplně zbytečný.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu až na výrok prvního soudu o útratách, jež určil jen částkou 19 Kč 60 h.

D ů v o d y:

Podle první věty § 14 ex. ř. jest vymáhajícímu věřiteli dovoleno použití současně několika exekučních prostředků. Z ustanovení toho nelyne, že vymáhající věřitel musí navrhnouti několik exekučních prostředků jediným návrhem exekučním a že musí, navrhl-li jen jeden exekuční prostředek, vyčkati jeho výsledek, než zakročí o další způsob exekuce. Nespojil-li vymáhající věřitel několik exekučních návrhů v jednom podání, nýbrž užil-li zvláštního podání pro každý exekuční návrh pro každý způsob exekuce, není to ještě důvodem k zamítnutí dalších exekučních návrhů, nýbrž musí soud hleděti k tomu, zda povolení má býti omezeno na některý exekuční způsob podle druhé věty § 14 ex. ř. V souzeném případě zamítl rekursní soud návrh na exekuci vnučeným zřízením zástavního práva z důvodu, že v době, kdy byla povolena mobilární exekuce (13. ledna 1933), která byla vykonána 8. února 1933 a bylo při ní dosaženo dostatečné krytí pro vymáhanou pohledávku, nebylo příčiny k podání návrhu 14. ledna 1933 o povolení exekuce vnučeným zřízením zástavního práva a že vymáhající věřitel měl nejprve provésti mobilární exekuci a vyčkati její výsledek. Tento názor rekursního soudu nelze však srovnati s ustanovením § 14 ex. ř., již proto ne, že v souzeném případě jde při první žádosti o exekuci uhražovací a při druhé žádosti o exekuci k zajištění a z návrhů samých není zřejmo, zda k uspokojení věřitele postačil navržený již způsob exekuce. Poukaz rekursního soudu na provedený zájem movitých věcí nemá význam pro návrh, jenž byl podán před tím, než mobilární exekuce byla provedena. Dovolací rekurs jest tudíž oprávněn.

Poněvadž však vymáhající věřitel neodůvodnil v návrhu na povolení exekuce vnučeným zřízením zástavního práva, proč oba návrhy nesloučil v jednom podání, byla mu přisouzena na útratách žádosti o exekuci vnučeným zřízením zástavního práva jen ta částka, o niž by byly vzrostly útraty jediného návrhu.